

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ผู้ไม่รู้แต่ไม่ได้

นี่ทองคำที่กำลังเริ่มไหลเข้ามาจะให้คู่ละ ไหลซึมเข้ามาเรื่อยๆ เอ้า วางไว้เลย ในเบื้องต้นที่เข้าไปดูทองคำในคลังหลวง ออกมาแล้วพูดอะไรไม่ออก (ทองคำมาหนึ่งกิโลกรัม) เออ พอใจๆ เราไม่คาดไม่ถึงว่าจะหนึ่งกิโลมาตามอย่างนี้ มีแต่ค่อยไหลซึมเข้ามาๆ เราไม่คิดไม่ถึงว่าจะตามเข้ามาเป็นกิโลอย่างนี้ นับแต่วันเข้าไปคลังหลวงมา คือวันนั้นเป็นวันที่มอบทองคำและดอลลาร์เป็นครั้งแรก มอบมากด้วยนะ พอมอบเสร็จทุกอย่างเรียบร้อย หัวหน้าคลังหลวงมานิมนต์เราเลยให้เข้าไปดูทองคำในคลังหลวง บอกว่าในคลังหลวงนี้ผู้ที่เข้ามาเห็นทองคำ คือ สมเด็จพระเทพฯ หนึ่ง กับหลวงตาที่กำลังเข้าอยู่เดี๋ยวนี้ หนึ่ง นอกนั้นไม่มีใครเข้ามาได้เลย เขารักษาเข้มงวดกวดขันมาก เป็นชั้นๆ เข้าไปเที่ยว เราก็ทราบทันทีว่าทองคำของเราที่มามอบนี้เป็นต้นเหตุ ทางคลังหลวงคงมีหวังกับเราแหละ

เข้าไปก็ไปดูละเอียดล่อ ดูทุกซอกทุกมุม ดูหมด ออกไปแล้วก็เชิญไปนั่งสองต่อสองคุยกันเป็นความลับ เวลานี้ทองคำเรา เราคาดเอาเฉยๆ แต่ก็ไม่ผิด ทองคำเรานี้เกี่ยวข้องกับประเทศหลายประเทศ แล้วทองคำเราได้แบ่งไปประเทศไหนบ้าง ประเทศนั้นเท่าไรๆ ประเทศนั้นมอบไปเท่านั้นๆ แล้วย้อนเข้ามาในคลังหลวงของเราที่ประกันตัวเอง ละมีเท่าไร ว่ามีเท่านั้น ใจรู้สึกว่ามันวูบลงเลยนะ น้อยไปมากทีเดียวกับคนทั้งประเทศ ต่อทองคำที่มีอยู่ในคลังหลวง เป็นหัวใจของชาติ รู้สึกมีน้อยมากทีเดียว แล้วคือด้วยไม่คู่ พอถามเรียบร้อยแล้วก็ออกมา

ก็ประกาศตั้งแต่บัดนั้นเลยทองคำ ในเย็นวันนั้นพอมมาถึง ทุกวันพวกหนังสือพิมพ์ นักข่าวจุ่นจ้านๆ จนได้ซบไล้ แล้ววันนี้ไปไหนกันหมด วันนี้เราจะประกาศ กำลังจวนจะมีดีแล้ว ไม่ได้นึกว่าจะมีพวกนักข่าวยังเหลือหลออยู่นั้น ไม่นานเขาบอกว่ามีมาแล้ว เอ้า เข้ามาเดี๋ยวนี้ ประกาศออกทันที เขาก็ออกเลย ทางหนังสือพิมพ์อะไรก็ออก ว่าทองคำเราขาดอยู่มาก เวลานี้หลวงตาต้องการทองคำมากทีเดียว เอาให้เต็มเหนี่ยวทั่วประเทศไทยของเรา ขนทองคำเข้าสู่คลังหลวง ตั้งแต่บัดนั้นมาประกาศเรื่อยจนกระทั่งมาถึงยุติการช่วยชาตินี้ จากนั้นมาก็ไม่ประกาศละอันนั้น แต่เป็นประกาศแบบไหลซึมนะ ให้ทองคำไหลซึมเข้ามาคือทองคำที่คืนนั้นก็ป็นอีกอันหนึ่ง ที่มีน้อยอยู่แล้วก็เป็นอีกอันหนึ่ง ที่นี้เราจะพยายามหา

ทองคำภายในจิตใจของเรา ไม่บอกให้ใครทราบละตอนนี้ เราจะให้ได้ทองคำเท่านั้นเท่านั้น
จะพอหายใจโล่งบ้าง

ก็ไม่พูดเลยทองคำส่วนค่านั้นเอาไว้ก่อน เพราะอันนี้มันหนักมากที่อยู่ในหัวอกของ
เราที่จะพยายามเอาทองคำให้ได้จากพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ให้ได้เท่านั้นต้นเรานึก ยัง
ไม่พูดนะ พิจารณาอีกทีหนึ่ง จนกระทั่งพอสมควรแล้วที่นี้ก็ออกกะ ให้ได้ทองคำเท่านั้น พอ
ทองคำเราหนุนขึ้นๆ ไปใกล้จุดที่หมายแล้ว ที่นี้อันนี้ก็เริ่มออกไปด้วยกัน ค่อยออกไป
เรื่อยๆ ว่าทองคำเรายังมีค้อยู่ น้อยแล้วยังไม่แล้วยังมีค้อยู่อีก จึงได้ประกาศนั้นมาเรื่อยๆ ที่
นี้ทองคำก็ได้ไหลซึมละคราวนี้ มันขาดอยู่หนึ่งต้นที่เป็นคี่ ถ้าได้หนึ่งต้นแล้วก็เป็นคู่

เวลานี้ทองคำเราก็ได้แล้ววันมอบนั้นกำหนดตายตัวไว้ ๑๐ ต้น แต่เวลาได้วันนั้นได้
๑๐ ต้นกับ ๓๑๒ กิโลกรัม ที่นี้ ๓๑๒ กิโลกรัมนี้ก็แยกออกไปหาที่คี่ที่ขาดอยู่หนึ่งต้น ก็
เรียกว่าเราได้แล้ว ๓๑๒ กิโลกรัมในจำนวนหนึ่งต้น ก็ค่อยไหลซึมเข้ามาเรื่อยๆ เวลานี้น่าจะ
ได้มากพอสมควรแล้ว คงจะประมาณ ๓๐ กิโล เราก็จะพยายามให้ค่อยไหลซึมมา แต่เวลา
นี้ไม่ประกาศ ไม่ไปหาเที่ยวตีกระเป๋านั้นตีกระเป๋านั้นเหมือนแต่ก่อน อย่างมากก็จะเป็นการ
ออดอ้อนเอา เขาให้ก็เอา ไม่ให้ก็ไม่เอา ไม่กำหนดกฎเกณฑ์ ค่อยไหลซึมซาบเข้ามา
พยายามจะให้ได้หนึ่งต้น แล้วก็คู่ละที่นี้ เราก็พอใจละ จากนั้นก็หยุดเลยไม่เอาต่อไปอีก
เรียกว่าประกาศหยุดเลยทองคำ เวลานี้กำลังเปิดทองคำให้ไหลซึมเข้ามาอยู่เรื่อยๆ

ส่วนดอลลาร์นั้นก็คงไม่แน่มากเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนเคียดคู่กันไป พอมอบทองคำ
เสร็จเรียบร้อยแล้ว ที่นี้รายได้รายอะไรที่จะช่วยพี่น้องชาวไทยเรา รู้สึกว่าร้อยหรือลงทุก
วันๆ เพราะไม่ได้เทศนาว่าการเหมือนแต่ก่อน แต่ผู้ที่มาขอยังหนาแน่นขึ้นทุกวันๆ เมื่อ
วานนี้โรงพยาบาลอำเภอพนา จ.อำนาจเจริญ ก็มาขอรถยนต์คันหนึ่ง ได้ดูไปให้ไปนะ นี่ก็
ให้ไปแล้วรถยนต์ อย่างนั้นละทางขอนี้ขอมาหนาแน่นขึ้นทุกวัน รายได้ไม่ค่อยมีแหละ
เดี๋ยวนี้ เพราะเราหยุดโครงการแล้ว แต่ทางขอนี้ขอมาเรื่อยๆ นี่ละที่นี้จะไปเดือดร้อนถึง
ดอลลาร์เรา ถ้าเงินสดไม่พออย่างนี้ จะต้องไปเอาดอลลาร์มาช่วยกับเงินสด เพราะฉะนั้น
ดอลลาร์จึงไม่แน่มากที่จะได้เข้าตามทองคำไปเหมือนแต่ก่อน อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยนะ
เรื่องเข้าคงเข้าแหละแต่ไม่มาก ที่จะออกทางนี้ตามความจำเป็นของพี่น้องชาวไทยทั้ง
ประเทศ จะได้มากกระเทียมถึงดอลลาร์ออกไปช่วยทองคำ ช่วยเรื่อยๆ ไปอย่างนี้

ที่มาให้ช่วยนั้นมาอยู่เรื่อยๆ มาทุกทิศทุกทาง พักไว้ก็มากเพราะมันไม่พอ ความ
จำเป็นของพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ไหลมาทุกทิศทุกทาง ที่นี้เงินมันก็ไม่พอ จึงต้องพัก
เอาไว้ๆ เมื่อพอตามเก็บได้ก็ตามเก็บ เอาที่ไหลเข้ามาขอเรื่อยๆ ก็มีเยอะ นี่ละมันจึงไม่พอ

ดอลลาร์ถึงเดือนร้อนไปด้วย ดอลลาร์จะออกมาช่วยเมืองไทยต่อไปนี้ กรุณาทราบไว้อย่างนี้ หลวงตาพูดอะไรไม่มีสองนะ พูดอย่างไรเป็นอย่างนั้นๆ ไม่ให้นอกเหนือจากนั้นไป แต่ก่อนดอลลาร์เราก็ไม่ค่อยพูดถึงอย่างนี้มากนัก แต่เวลานี้ได้พูดแล้ว จำเป็นจะต้องได้ออกช่วยเหลือ เพราะเงินไทยเราไม่ได้เหมือนแต่ก่อนที่เราออกช่วยชาติบ้านเมือง ได้มาก็ช่วยๆ ไป ทีนี้เราหยุดทางนั้นแล้ว การขอมาของคนมีจำนวนมากขึ้นๆ จึงต้องกระเทือนถึงดอลลาร์ ดอลลาร์มีเท่าไรก็จะออก ส่วนทองคำร้อยทั้งร้อยตามเดิม เข้าตามเดิมๆ

ก็รู้สึกที่เราพอใจ เต็มวาสนาของเราเหมือนกันนะ เพราะเราตั้งใจที่จะช่วยโลกนี้ เรียกว่าช่วยสุดหัวใจเลย ตอนช่วยเราเราก็พูดแล้ว ช่วยนั้นก็ช่วยเอาชีวิตเข้าแลกเลย คือจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว ชีตเส้นตายให้ตัวเองเลย หลังจากได้ฟังเทศน์ของหลวงปู่มั่นเป็นที่พอใจ เรื่องมรรคผลนิพพานไม่สงสัยแล้ว มีแต่จะเอาละที่นี้ มัดกันเลยตั้งแต่บัดนั้นมา ความทุกข์ความทรมานในความพากเพียรของเราจึงเหลือประมาณ ว่างั้นเออะ แต่ไม่เคยสลับสไล หากเฉียดกันไปๆ อยู่ตลอด เรื่องความเพียรกล้าหรือความเพียรหนักต่อมรรคผลนิพพานที่ต้องการไว้แล้วนั้นอย่างสุดหัวใจ ทีนี้เราก็พยายามตามนั้นแหละ ด้วยความพากเพียรสุดกำลังๆ ความทุกข์ทรมานทางร่างกายและจิตใจจึงหนักมากตลอด เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม

ตั้งแต่ก้าวขึ้นสู่เวทีพรรษา ๗ พอสอบเปรียญได้พรรษา ๗ นั้นออกเลยเทียว เพราะเราตั้งสัจจอธิษฐานเอาไว้ว่า เรียนจบชั้นเปรียญ ๓ ประโยคแล้วพอ ภาคปฏิบัติที่จะเป็นแบบแปลนแผนผังพาก้าวเดินพอไม่บกพร่อง นกธรรมก็ถึงชั้นเอกแล้ว นกธรรมตี โท เอกเปรียญ ๓ พอ แบบแปลนแผนผังที่จะก้าวเดินทางภาคปฏิบัติ เพราะฉะนั้นพอถึงนั้นปีจึงออกทันทีเลย ผู้ใหญ่ท่านจะให้เป็นผู้สอนทั้งบาลีทั้งนกธรรม ไม่เอาทั้งนั้น ตัดขาดสะบั้นไปเลย เพราะจิตมุ่งหมายต่อแดนพ้นทุกข์จากภาคปฏิบัติโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เราจึงออกเลย

ออกก็พอเหมาะพอสมทุกอย่างเหมือนกันนะ ครั้นออกมาแล้วก็มีผู้ใหญ่ที่มีบุญมีคุณต่อเรามาก เราต้องฟังเสียงท่าน มานี้เราพูดแย็บๆ อะไรกับพระ พระเลยไปเล่าให้ท่านฟัง ผู้ใหญ่นั้นแหละ ไหนมหาบัวว่าจะออกปฏิบัติเหอ เรียนจบประโยค ๓ แล้วจะออกปฏิบัติเหอ เราก็ไม่ตอบ นิ่งอยู่ อย่าด่วนออกนะ ท่านว่า แน่เอาแล้วนะ ให้เรียนจบประโยค ๖ เสียก่อนแล้วค่อยออกถ้าจะออก แน่ยังมีอีกนะ ถ้าไม่ออกท่านก็ไม่ว่าอะไรใช้ไหมล่ะ เราก็ไม่ตอบ แต่อย่างไรจะออกแน่ๆ ลงได้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว

ที่ตั้งสัจจะไว้ ๓ ประโยคนั้นเป็นขีดเส้นตายเลย จะเลยจากนั้นไปไม่ได้ มีแต่รอจังหวะที่จะออก ก็พอดีท่านออกไปต่างจังหวัด เราเข้ามากรุงเทพแล้ว นี่เตรียมจะออกแล้วนะ พอตีมากกรุงเทพท่านไม่อยู่ ท่านออกไปต่างจังหวัด นี่ละจึงว่าเหมาะนะ ถ้าท่านยังอยู่นั้น โอ๊ย จะลำบากมากนะ หาอุบายวิธีการออกด้วยความเคารพ พอตีท่านไปต่างจังหวัด ได้โอกาสปั๊บเลย เข้าลาสมเด็จพระใหญ่มหาวีรวงศ์ วัดบรมนิวาส ท่านอนุญาตเลย ทั้งๆ ที่สมเด็จพระวัดพระศรีมหาธาตุท่านออกไปต่างจังหวัด ท่านยังไม่มา ลาท่านได้แล้วออกเลย โอ๊ย ท่านติดตามนะไม่ใช่เล่นเหมือนกัน ออกไปได้สบาย นั่นละที่นี้จึงออกเรื่อยมา เป็นความสะดวกๆ

เวลาจะออกก็ได้พูดแล้วว่าตั้งสัจจอธิษฐานเป็นสองสามชั้นเอาไว้ ชั้นหนึ่งออกไปแล้วไม่ได้หน้าได้หลังอะไรเลย การออกปฏิบัติไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรเลย ก็ขอให้มนิมนิตเป็นสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนา ถ้าออกไปแล้วสมมักสมหมาย ขอให้มนิมนิตนี้แสดงอย่างอัศจรรย์ให้เห็นในคืนวันนี้ จากนั้นแล้วก็จะออกปฏิบัติแล้วนี้ ตั้งสัจจอธิษฐานเรียบร้อยแล้ว จะรู้ในทางภาวนาก็ได้ จะรู้ทางความฝันก็พอใจ ดูเหมือนมีในหนังสือเราที่คำฝันของเรา พอฝันลงไปนี่ที่ว่าเลวร้ายนั่นละถ้าหากว่าไปแล้วไม่สมหวัง เหลวไหล แล้วก็ให้ฝันแบบเลวร้ายไม่ให้ดูได้เลยว่างั้นเถอะ เรียกว่าไม่เป็นท่า

ถ้าออกแล้วได้สมมักสมหมายขอให้เป็นคำฝันอัศจรรย์ขึ้นมา ในคืนวันนั้นก็นั่งภาวนาจนกระทั่งตีก ไม่ได้เรื่องอะไรก็เลยมานอน พอนอนหลับไปเท่านั้น ฝัน โอ้โฮ อัศจรรย์เหมือนกัน เตียนนี้ภาพยังติดตา อัศจรรย์ เหมือนเหาะขึ้นจากนครหลวงแต่ไม่ใช่ นครหลวงกรุงเทพฯ เรา มันมีในคำฝัน แต่เป็นนครหลวงกว้างแสนกว้างสุดสายหูสายตาเหาะขึ้นจากนครหลวงแล้วก็ขึ้นรอบพระนคร

นครหลวงของเราเป็นธรรมดา นครหลวงอันที่สองนี้ โห้ย มันสำเร็จมาด้วยสิ่งที่อัศจรรย์ทั้งนั้น ทองคำธรรมชาติ ทุกสิ่งเหลืออร่ามในนครหลวง ได้เหาะรอบนครหลวงอันนั้นละ ออกจากนครหลวงกรุงเทพฯ เรายินะ ขึ้นนครหลวงนั้นในคำฝัน ปรากฏนครหลวงนั้นละสุดสายหูสายตา มองไปไหนเหลืออร่ามงามตาไปหมด เป็นตึกรามบ้านช่องสำเร็จแล้วด้วยทองคำธรรมชาติๆ ไม่ทราบว่าเป็นชนิดใด สิ่งที่น่าทึ่งเหนือจากทองคำยังมีวิเศษวิโสต่อไปอีก เหลืออร่ามไปหมดเลย เพลินเหาะดูรอบ ดูตึกที่สำเร็จไปด้วยทองคำธรรมชาติๆ เพชรนิลจินดาสำเร็จอยู่ในนั้นหมดเลย อัศจรรย์ เพลินดูที่นี้ละ เราเพลินดูตึกนครหลวงในคำฝันนะ เพลินดูรอบไปหมด

พอรอบไปหมดแล้วก็ถึงใจ เหาะลงมาตื่นขึ้นมาพอดีนะ พอคำฝันลงมาจบปุ๊บที่นั้นก็ตื่นขึ้นมา โห้ย กระทบยืมยืมย่องเราต้องสำเร็จแน่ๆ คำฝันอันนี้อัจฉริยะเหลือเกินไม่เคยคิดเคยคาด เป็นคำฝันอัจฉริยะประทับใจ จนกระทั่งทุกวันนี้ยังเหลืออร่ามอยู่นะคำฝันนั้นพอดีเช้ามาแล้วก็ไปลาสมเด็จท่าน อนุญาตให้ออกเลย นี่มันแปลกประหลาดอยู่นะ ออกปฏิบัติบึงมาหาหลวงปู่มัน นั่นละที่นี้ตั้งแต่บัดนั้นมาความพากเพียร แล้วก็ไปฟังธรรมธรรมจากหลวงปู่มันเสียก่อน จนเป็นที่ถึงใจทุกอย่าง

ที่เราวาดภาพไว้ในใจของเราจากการเรียนนี่มันไม่ได้แน่นอนนะ เรียนได้ขนาดเป็นมหา เรื่องมรรคผลนิพพานยังสงสัยๆ บทเวลาจะเอาจริงเอาจังนี่ยิ่งเกิดความสงสัยมาก หากว่าเราได้ทุ่มเทกำลังลงเต็มความสามารถแล้วผลที่จะตอบแทนไม่มี เช่น มรรคผลนิพพานไม่มีก็เสียกำลังเปล่าๆ นี่ทำไง จึงหาข้อตัดสิน จึงได้บึงไปหาหลวงปู่มัน ไปก็เหมือนท่านเอาเรดาร์จับไว้เลยนะ เต็ดทีเดียวเลย ไม่ได้พูดอ่อนแออะไรเลย เต็ดผิง เข้าไปกราบ เหนือ ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลยทันที ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ขึ้นเลยนะ ผิงๆ เหมือนเรดาร์ท่านจับไว้เรียบริ้อยแล้วกับความตั้งใจของเรา

ท่านกระจายออกไปว่า ดินฟ้าอากาศไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส ทั่วท้องฟ้า มหาสมุทรในแดนโลกธาตุนี้ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ที่อยู่ของกิเลสและมรรคผลนิพพาน มรรคผลนิพพานแท้ กิเลสแท้ และที่อยู่ของกิเลสและมรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่หัวใจ ท่านชี้ลงนี้เลย เอาให้ท่านปฏิบัติให้ตื่นะ ลงตรงนั้นนะ ไม่ว่าบาปบุญคุณโทษ ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ มรรคผลนิพพานอยู่ที่หัวใจนี้ทั้งหมด ขอให้ท่านเบิกหัวใจออก ท่านจะได้เห็นสิ่งที่อัจฉริยะทั้งหลายภายในหัวใจของท่านนั้นแหละ เอาให้หนัก ท่านเน้นหนักๆ ลงไป

ทางด้านจิตตภาวนาเอาให้หนักนะ ท่านบอกขนาดนั้นละ บอกอย่างเด็ดๆ ให้สมกับความตั้งใจของเราที่ไปหาท่าน แล้วเอาให้หนักทางด้านภาวนา อันหนึ่งอย่าว่าผมประมาทธรรมของพระพุทธเจ้านะ ที่ท่านเรียนมานับว่าเรียนมามากพอสมควรถึงขนาดเป็นมหา แต่อย่าว่าผมประมาทธรรมของพระพุทธเจ้าทางด้านปริยัตินะ เวลานี้การศึกษาเล่าเรียนมามากน้อยนั้นยังไม่เกิดประโยชน์ ให้ท่านบูชาไว้เสียก่อน ให้ท่านเน้นหนักทางภาคปฏิบัติคือจิตตภาวนาให้มาก อย่าไปกังวลกับสิ่งที่ท่านเรียนมามากน้อย มันจะเข้ามาประสานกันและมาตะมาตีบม้ายันกัน ผลแห่งความตั้งใจของเราจะไม่สำเร็จ ท่านว่า

เพราะฉะนั้นให้ท่านพักไว้ก่อนเรื่องเรียนมามากน้อย ให้ท่านเอาตั้งแต่คำภาวนาอย่างเดียว มีภาวนาอย่างเดียว เอาให้เน้นหนัก ท่านอย่าไปกังวลในปริยัติ เวลานี้ไม่เกิด

ประโยชน์ ท่านบอกว่าไม่เกิดประโยชน์เลย ต่อไปนั่นถึงกาลเวลาที่ปรียัตกับภาคปฏิบัติที่จะ
 วิ่งประสานกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ นี่อันหนึ่งนะเราไม่ลืม บอกว่าเอาไว้ไม่อยู่ จะวิ่งถึงกันทันที
 แต่เวลานี้ไม่เกิดประโยชน์ ขอให้ท่านเร่งทางด้านจิตตภาวนาให้มาก เราก็จับได้อย่างถึง
 ใจๆ

ลงมาแล้วที่นี้เป็นยังงิงฟังอรรถฟังธรรมหายสงสัยแล้ว เรื่องมรรคผลนิพพาน ไม่มี
 ที่สงสัยแล้ว ท่านสอนอย่างจริงอย่างจั่งแน่นอนทุกอย่าง ไม่มีที่สงสัยแล้ว เราจะจริงไหม
 คราวนี้ ได้ฟังมาแล้วอย่างนี้ ทางนี้ตอบทันทีว่าต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น บอกว่าไม่จริง
 ต้องตายเท่านั้น จากนั้นมาก็ฟัดกันเลย นั่นละเรื่อยมาๆ เอาอย่างหนักแน่นตลอด เพราะ
 อำนาจแห่งความมุ่งมั่นมันแข็งแกร่ง อะไรรจะอ่อนขนาดไหนความมุ่งมั่นต่อมรรคผล
 นิพพาน ไม่มีอ่อนเลย เพราะฉะนั้นทุกขัยากล้าบากขนาดไหนจึงไม่มีอะไรมาเป็นอุปสรรค
 ได้ ที่จะมาทำลายความมุ่งมั่นของเราต่อมรรคผลนิพพานนี้ไม่ได้ ชัดกันใหญ่ๆ

เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม นี้เรียกว่าตกนรกทั้งเป็นเลย ถ้าว่าติดคุกติดตะรางอย่าเอามาพูด
 พวกคนคุกคนตะรางเขาไม่ได้ลำบากอะไรนะ จักตอกเหลาตอกวันหนึ่งสี่เส้นห้าเส้นพอ
 ฆ่าเวล่ำเวลาให้หมดไปๆ แล้วเขาจะหลุดพ้นไปจากเรือนจำจากตะรางเท่านั้น เขาทำเขา
 ไม่ได้ทำด้วยความเต็มใจ แต่เราทำด้วยความเต็มใจ สม่ครใจทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกขัย
 ยากล้าบากขนาดไหนไม่ถือเป็นเรื่องยิ่งกว่ามรรคผลนิพพานที่เราต้องการ เพราะฉะนั้น
 มันถึงเน้นหนักมากทีเดียว ในความเพียรของเรานี้ก็รู้สึกว่ายเหนื่อยมาก แล้วก็สมมักสมหมาย
 ตลอดมา ความพากเพียรหนักเท่าไรๆ ผลก็ยิ่งปรากฏขึ้นๆ เอาถึงขั้นจะเป็นจะตายผลก็ได้
 เป็นที่พอใจ ๆ โดยลำดับลำดับมา

ที่นี้ก็เข้าขั้นที่ท่านว่า ปรียัตที่ท่านเรียนมานาน้อยนั้นถึงเวลาแล้วมันจะวิ่งประสาน
 กันเองเอาไว้ไม่อยู่ ท่านบอกว่าเอาไว้ไม่อยู่ นี่เข้าขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว ที่นี้ปรียัตกับ
 ปฏิบัติที่รู้เห็นขึ้นภายในใจกับปรียัตมันจะวิ่งประสานกันเลย เอาไว้ไม่อยู่เหมือนกัน นี่ละ
 เรื่อยมาๆ เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม สุดท้ายก็เลยมาเป็นวันนี้ละมั้ง วันที่ ๑๕ วันนี้ แรม ๑๔ ค่ำ
 เดือน ๖ แต่เราไม่รู้ว่าวันที่เท่าไร เวลาไปเทียบปฏิทินร้อยปีเขาแล้วเป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม
 ๒๔๙๓ ก็คือวันนี้เอง

นั่นละเป็นเวลา ๙ ปีเต็มที่ตกนรกทั้งเป็นตลอดมา เราพอใจด้วยความเพียรของเรา
 ที่หนักมากขนาดไหนคุ้มค่ากับผลที่ได้รับ เป็นที่พอใจตลอดไป ไม่มีอะไรสงสัยอีกแล้ว
 สำหรับในโลกนี้เราหายสงสัยหมดแล้วมาเป็นเวลา ๕๔-๕๕ ปีนี้แหละ หายสงสัยตั้งแต่บัด
 นั้นมา ตั้งแต่วันกิเลสตัวพาให้สงสัย ตัวมิดมิดปิดตาขาดสะบั้นลงจากใจ จิตใจสว่างจ้า

ขึ้นมาครอบโลกธาตุ เรื่องภพเรื่องชาติเกิดมากี่ภพกี่ชาติมันทะลุถึงไหนไม่ต้องบอก ก็มัน
มาเอง มันทำไมจะไม่ตามรู้เรื่องของเจ้าของ

ที่ไหนๆ มันไปเที่ยวจับจองเอาหมดจิตดวงนี้ สวรรค์ชั้นพรหมมันขึ้นทั้งนั้นละ แล้ว
ลงนรกอเวจีเป็นเปรตเป็นผี สัตว์เดรัจฉานประเภทต่างๆ มันไปเที่ยวจับจองเอาหมดจิต
ดวงนี้เพราะมันไม่เคยตาย ออกจากร่างนี้เข้าสู่ร่างนั้น ออกร่างนั้นเข้าร่างนี้ ตลอดมาเป็น
กับเป็นกัลป์ เกิดไม่ถอยตายไม่ถอย สุขทุกข์ไม่ถอยตลอดมานี้ มันจะไม่รู้ยังงี้ก็ทางเดิน
ของมันมา มันพุ่งไว้หมด เหล่านี้ล่วงมาแล้วทั้งนั้น มีแต่มาถือเป็นภย แต่ภยนั้นเราก็ผ่าน
มาหมดแล้ว เรื่องอนาคตตัดขาดสะบั้นไปแล้ว จะไม่มีอย่างนี้ต่อไปอีกแล้ว เรื่องอดีตก็ผ่าน
มาแล้วเป็นอย่งนั้นๆ ขาดสะบั้นมาหมดแล้ว ปัจจุบันก็จำแล้วเวลานี้

มันก็ขึ้นอุทานเท่านั้นซิ เวลาขึ้นอุทานไม่ใช่ขึ้นธรรมดานะ ขึ้นด้วยกำลังใจที่อัศจรรย์
ตื่นเต้นที่สุดเลย ขึ้น โอโหๆ เหอพระพุทเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละเธอๆ มันเป็นการวัด
รอยไหมนั้น เราไม่มีเจตนาที่วัดรอย เพราะความอัศจรรย์นี้มันทนไม่ไหว เรียกว่ามันผิง
ออกมาเลย เหอ พระพุทเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละเธอๆ อย่างที่เป็นอยู่ในหัวใจเราเวลา
นี้ หือ พุทธะแท้เป็นอย่างนี้ละเธอ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละเธอ และพระสงฆ์แท้เป็นอย่าง
นี้ละเธอ นั้น เป็นอย่างที่เราจำอยู่ในหัวใจของเราซึ่งไม่เคยคาดคิด ว่ามันจะเป็นก็เป็นขึ้นมา

แล้วก็ประมวลเข้ามา เหอ พระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกันได้อย่างไร นี่เป็นแล้วนั้น เป็นเหมือนน้ำมหาสมุทร กว้างแคบก็เป็นอันเดียวเท่านั้น
พอ กว้างขนาดไหนก็คือมหาสมุทรอันเดียวนั้นเท่านั้น ธรรมธาตุ-ธรรมวิมุตติหลุดพ้นก็
เป็นอันเดียวกันนี้เท่านั้น กว้างแคบขนาดไหนก็เป็นอย่างเดียวกันนี้แล้ว หายสงสัยนะ หือ
พระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง เราเคยคิดเมื่อไร พุท
โธ ธัมโม สังโฆ ตั้งแต่วันเรารู้สึกเพียงสภาวะมาจนกระทั่งขณะนั้น พุทโธ ธัมโม สังโฆ ดิต
แนบในหัวใจไม่เคยคาดเคยฝันว่าจะรวมเข้าเป็นอันเดียวกัน แล้วในขณะนั้นก็มาเป็นอัน
เดียวกันเสียแล้ว

จึงอุทานขึ้นมา เหอ พระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้
อย่างไร นี่ แม่น้ำสายต่างๆ นี่ไหลเข้ามา มาเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันได้อย่างไร ธรรมะ
ประเภทต่างๆ ที่สร้างบารมีมากน้อยรวมเข้ามาเป็นธรรมทั้งแท่งนี้ได้ได้อย่างไร
ความหมายก็ว่าความบริสุทธิ์เป็นแบบเดียวกันนี้ได้ได้อย่างไร กับพระพุทเจ้า-สาวกทั้งหลาย
เป็นอันเดียวกันได้อย่างไร แล้วก็เข้ากับบทธรรมที่ว่า นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย ท่านผู้บริสุทธิ์

พุทธโธนับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงพระสาวกองค์สุดท้ายแล้ว ความบริสุทธิ์เสมอกันหมด นั้นเป็นอันเดียวกัน

แล้วก็มาเข้ากับที่ว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ยังไง จากหลักธรรมชาติที่เราสู้ขึ้นมาเอง เห็นขึ้นมาเอง เราไม่ได้วัตรรอยพระพุทธเจ้า เป็น ยังไงเราก็พูดตามหลักความจริง อ้อ พุทธะแท้เป็นอย่างไร เรือนร่างพระพุทธเจ้าองค์นั้น นิพพานที่นั่น องค์นั้นนิพพานที่นี่ เป็นเรือนร่างของสมมุติ พระสรีระ แต่ธรรมชาติคือเป็นอันเดียวกัน นั้นละมันถึงหมดปัญหาในวันนั้น ตรงกับวันที่ ๑๕ วันนี้ นี่เราพูดย่อๆ ที่ได้ อุดสำหรับพยายามเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มสติกำลัง เอาชีวิตเข้าแลกๆ เลย ไม่มีเสียดายชีวิต ยิ่งกว่ามรรคผลนิพพานที่ตั้งจุดมุ่งหมายไว้แล้วอย่างเต็มหัวใจ อันนี้ไม่ใช่ย่อหย่อนเลย คือไม่ให้อ่อนเลย อะไรจะอ่อนก็อ่อนอันนี้ไม่ยอมให้อ่อน

จนกระทั่งถึงจุดที่ต้องการนี้แล้วหายห่วงทุกสิ่งทุกอย่าง ว่ามรรคผลนิพพานนี้เป็น อกาลิโก เป็นพื้นฐานอยู่ในหัวใจของเรา เหมือนกับสระน้ำที่เต็มไปด้วยน้ำ เป็นแต่เพียงว่า จอกแหนปกคลุมหุ้มห่อน้ำอยู่นั้น มองลงไปในสระนั้นก็ไม่เห็นน้ำ เห็นแต่จอกแหนปกคลุม ไร้มิติขีด ใครมองไปก็เห็นแต่จอกแต่แหนไม่เห็นน้ำ นี่ละมันปิดอยู่ ธรรมแท้เป็นพื้นฐาน อยู่ในหัวใจเรา เหมือนกับสระน้ำที่เต็มด้วยน้ำ บนนั้นขึ้นมามีแต่จอกแต่แหน คือกิเลสปกคลุมเอาไว้ธรรมเลยไม่ปรากฏๆ มีแต่ความท้อถอยน้อยใจว่าเรามีवासาน้อยบุญน้อยอะไร เลยอยากจะทำบุญต่อไม่มีวิธีมีแนว ทำไม่ไหวๆ นี่ละจอกแหนมันปกคลุมไว้

พอเปิดจอกเปิดแหนออกมาเล็กน้อยก็เห็นน้ำ เห็นน้ำแล้วก็เกิดความเชื่อ ความเลื่อมใส เปิดกว้างเท่าไรก็ยิ่งเห็นธรรมอัครรรย คือน้ำในสระ ได้แก่หัวใจของเราที่ ธรรมเต็มอยู่นั้นแล้ว เปิดกิเลสออกมามากน้อยก็เห็นเข้าไปๆ แจ้งเข้าไป เปิดออกหมดที่นี้ น้ำ เต็มสระอยู่แล้วแต่เมื่อไร นั้น เป็นน้ำที่สุดยอดด้วย อันนี้ธรรมก็สุดยอดอยู่ในหัวใจด้วย พอเปิดจอกแหนที่ปกคลุมหุ้มห่อสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นประโยชน์ เป็นภัยทั้งนั้นออกหมด ให้ เหลือตั้งแต่ธรรมทั้งแท่งแล้ว นั้นแหละพระพุทธเจ้า-สงฆ์สาวกเป็นแบบเดียวกันนี้หมด แล้วถามกันหาอะไร เปิดจอกแหนออกแล้ว น้ำอยู่ในสระถามหาน้ำที่ไหน

นี่ก็เหมือนกัน ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ เวลานี้จอกแหนคือกิเลสทั้งหลายมัน ปกคลุมน้ำอรรณน้ำธรรมอยู่ในหัวใจเราไว้ ไม่ให้มองเห็น ถ้ามองเห็นกลัวเราจะเปิดจอก เปิดแหนออก มันหากมีจนได้ละเปิดไปเปิดมา ทานก็ทำ ศีลก็ทำ ภาวนาไปเรื่อยๆ ต่อไป มันก็จะเป็นการเปิดจอกเปิดแหนออก พอเปิดออกแล้วได้สักขีพยานตักมาอาบดื่มใช้สอย

เป็นยังไง ๆ จิตใจเชื่อแล้ว อ้อ น้ำในสระนี้มี รสชาติจิตสนิท ที่นี้ก็มีแก๊สที่จะเปิดจอกเปิด
แหวนออก ฟาดเสียจนเปิดออกหมดแล้วน้ำอัศจรรย์อยู่ในนั้นหมด

ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ วันนี้ได้พูดสรุปความลงในการปฏิบัติธรรม ให้ท่านทั้งหลาย
ฟังเป็นที่เข้าใจ เป็นคติเครื่องเตือนใจ เท่านั้นละพอ พูดไปพูดมามันก็มากไปเอง ไม่ได้คิด
ว่าจะพูดอย่างนี้ มันก็ออกของมันเอง

โยมแม่เรายังไม่ลืมนะ แม่ลูกก็มีแม่ของเรา ลูกผู้ชาย ลงยังงี ที่แรกก็ลงนี้ก่อน
มานั่งปีบ “นี่แม่ขอชมสักหน่อยเถอะ” ว่าให้เรานะ เราไปนั่งอยู่โรงครัว แต่ก่อนคนไม่ค่อย
มาก ถ้าไปเทศน์ก็เอาท่านปัญญาไปด้วย มานั่งปีบลงนี้ “นี่ให้แม่ขอชมสักหน่อยเถอะ”
ทางนี้ก็ใส่เปรี้ยวเข้าไป “ชมอะไร ตั้งแต่เป็นเด็กทั้งหมดทั้งดี ทั้งดุดั่งดำ โตขึ้นมาแล้วมาชม
หาอะไร” โอ้ย “แต่เป็นเด็กมันก็เป็นแบบหนึ่ง เป็นผู้ใหญ่ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง แม่ขอชม”
“ชมอะไรเอ้าว่ามา” “ชมที่แต่งประวัติหลวงปู่มั่น แหม แม่จนน้ำตาร่วง เหมือนไม่ใช่ลูก
เกิดในหัวอกของเราเลย เวลาแต่งประวัติของหลวงปู่มั่นทำไมจึงไพละเพราะพริ้ง หยด
ย้อยเอาเหลือประมาณ แม่น้ำตาร่วง”

โอ้ “ท่านผู้ดีท่านผู้วิเศษ เรื่องของท่านก็ต้องวิเศษไปตามละซี เราจะวิเศษอะไร มี
แต่เขียนตามเรื่องของท่าน” “ท่านวิเศษก็ยกให้ ผู้ที่แต่งถ้าไม่รู้แต่งไม่ได้” (สาธุ) สำคัญ
ตรงนั้นนะ ถ้าไม่รู้แต่งไม่ได้แต่งอย่างนี้ นี่เราก็ไม่ลืมนะโยมแม่มาพูดหมัดนี้แหละ “หลวงปู่
มั่นก็ยกให้ แต่ผู้แต่งตามนี้ถ้าไม่รู้แต่งอย่างนี้ไม่ได้” วาจัน สำคัญนะ แล้วก็ตอนสุดท้ายฟัง
เทศน์ ตอนสุดท้ายจริง ๆ คือคุณเพาพาง มา นี่ละเรามีทุกอย่างทุกอย่างเป็นกฎเป็นเกณฑ์เป็น
เหตุเป็นผล คุณเพาพางเขียนจดหมายมาหาเรา ว่าเวลานี้หมอเขาทำนายแล้วว่าไม่เลยหก
เดือน เป็นโรคมะเร็งหกเดือนต้องตาย และหมดหวังแล้ว ก็มีแต่การปฏิบัติธรรมมาเป็น
ลำดับ ยังมีสิ่งที่มาตัดสินใจลงว่าไม่มีทางอื่นแล้วนอกจากตาย และเพื่อหารธรรมก่อนตาย
เท่านั้น จึงเขียนจดหมายมาหาหลวงตา อยากรจะมาปฏิบัติธรรมในวัดนี้ก่อนตาย

เราก็เขียนจดหมายไปสองแ่ง ถ้าปฏิบัติธรรมก่อนตายธรรมตาๆ นี่เป็นอีกอย่าง
หนึ่ง ถ้าปฏิบัติธรรมให้สมว่าตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ ก่อนตาย ให้ได้เหตุได้ผลจริง ๆ แล้ว เอ้ามา
เถิด อันนั้นจะไปก็ได้ไม่ไปก็ได้อันแรกนะ อันที่สอง เอ้า ไปเลย พอแก่ได้รับจดหมายใน
ตอนเย็น เตรียมของในตอนเย็นเลย พอพรุ่งนี้เข้ามาถึงแล้วตอนเช้า อ้าว ก็จดหมายไปถึง
แล้วเหอ ไปถึงเย็นเมื่อวานนี้ได้รับจดหมายนี้ก็มาเลย เอ้าถ้าอย่างนั้นให้เลือกเอานะ กุฎิ

สิงคโปร์นอกสิงคโปร์ใน สิงคโปร์ในนั้นที่คุณอุไร ห้วยธารอยู่ สิงคโปร์นอกก็คุณหญิงนี้อยู่ นะ ให้ไปเลือกเอาต้องการหลังไหนให้เลือกเอา ต้องการหลังของคุณหญิงนี้อยู่ละ

ตั้งแต่วันนั้นมาเราจึงไปเทศน์ให้คุณแพพวงฟังทุกวันเลยนะ เพราะเขามาในจุด สุดท้ายนี้มาด้วยความเด็ด เราก็สงเคราะห์ด้วยความเด็ดเหมือนกัน ไม่ให้เสียเวลา ไปทุกวัน ๆ เอาท่านปัญญาไปอัดเทป ๆ จึงมีหนังสือสองเล่มชื่อว่า ธรรมชุดเตรียมพร้อมหนึ่ง ศาสนาอยู่ที่ไหนหนึ่ง นี้อะถอดออกมาจากเทปที่เทศน์สอนแพพวง ที่นี้เวลาคุณแพพวงไปแล้ว นี้อะถ้าคุณแพพวงไปแล้วอาจารย์จะไม่เข้ามาแล้วนะ แม้จะไม่ได้ฟังเทศน์ต่อไป เพราะฉะนั้นคุณแพพวงไม่มาก็ตาม ใครมาก็ตามไม่มาก็ตาม ถ้าอาจารย์ว่างเมื่อไรขอให้ อาจารย์เข้ามาเทศน์ให้แม่ฟังบ้าง ว่างนั้นนะ

ถ้าฟังเทศน์อาจารย์จิตของแม่นี้ลงได้ทุกวัน ๆ ไม่มีเคลื่อนเลย ไม่ต้องบังคับยาก ถ้าบังคับโดยตัวเอง ลำพังภาวนาโดยตนเองนี้ นั่งจนจะหลังหักมันก็ไม่ลง แต่พอฟังเทศน์ อาจารย์นี้ทุกครั้งเลย ไม่ต้องบังคับ แน่ว ๆ เลย จึงอยากให้อาจารย์มาเทศน์ให้ฟัง ถ้าไม่ได้ ฟังเทศน์มันไม่ลงง่าย แต่ต้องเป็นอาจารย์นะ องค์กรอื่นเทศน์แม่ไม่ค่อยจะสนใจ ว่างนั้นนะ มี เทศน์อาจารย์เท่านั้น เวลานี้แม่หูสูงแล้วนะ เราก็แห่เข้าไป ระวังนะหูสูงเดี๋ยวมันเป็นหู หมานะ ้วยขึ้นเลย จะเป็นหูหมายังงูหูคนทั้งคน มันก็เป็นตรงที่สูง ๆ นั้นแหละ เลยเจ็บ เลย

บอกว่าฟังเทศน์อาจารย์นี้เรียกว่าจิตลงได้ทุกครั้ง ยอมรับธรรมะอาจารย์ แม่ ยอมรับเลย ฟังมากต่อมากแล้วไม่เหมือนใครเลยก็คือธรรมะของอาจารย์ นี้เรียกว่ายอ ลูก ก็ลงจริง ๆ นะ แม่ได้หลักจวนจะไปแล้ว เราไม่เคยไปนั่งกุฏิโยมแม่สักทีนะ ไปยืน มีแต่ ลูกยั่วเยี้ย ๆ อยู่ในห้อง เป็นยังงั้โยมแม่ เราได้แต่สอน ๆ ไปเล็กน้อย จวนจะตายนี้เป็น ยังงั้ จวนแล้วนะ มองดูอาการจวนแล้ว แล้วเป็นยังงั้ทางด้านจิตใจ ทางนั้นตอบมาทันที โอ้ จิตใจแม่นี้ส่องใสสว่างตลอดเวลา ร่างกายเป็นอะไรแม่ไม่เป็นกังวล จิตใจของแม่สว่าง สว่างตลอดเวลา เท่านั้นเราพอใจ เราเข้าใจแล้ว นี่เป็นอย่างนั้นละ เรียกว่าได้หลักนะโยมแม่ เรา จบแล้วละ

พูดไปเกี่ยวโยมแม่กับเรื่องประวัติหลวงปู่มั่น มาเกาะเราจนได้ เราก็โยนให้ครูบา อาจารย์ที่ท่านวิเศษวิโส ก็ยกให้ แต่ผู้ไม่รู้แต่งอย่างนี้ไม่ได้นะ มัดเข้าตรงนี้ แหม แต่งได้ หยดย้อยเหลือเกิน ฟังแล้วเคลิ้มไปตาม น้ำตาร่วง แล้วก็มาอัครรรยผู้แต่ง หลวงปู่มั่นยก ให้ท่านแล้ว แต่ผู้แต่งไม่เคยคิดเคยคาดว่าจะแต่งได้ขนาดนี้ ถ้าไม่รู้แต่งอย่างนี้ไม่ได้ น้ำตา ร่วง เหมือนไม่ได้เกิดในหัวอกเรา เหมือนไม่ใช่ลูกของเรา ว่างั้น นี้โยมแม่พูดเองออกเอง

(ขอเมตตาสนับสนุนโครงการการศึกษาสงฆ์ที่ลำปาง) เท่านั้นแหละ ก็ดีแล้วทราบแล้ว พอใจกับผู้เรียนเพื่อปฏิบัติธรรม อย่าไปเรียนแล้วเพื่อโกโรโกโส เอาธรรมเป็นโล่บังหน้าเทวดาทัดตามหลังกันไป อย่าให้มียังงั้น เรียนธรรมเพื่อเป็นธรรม ปฏิบัติตัวให้ดี เรียนธรรมอย่าเป็นโลกเป็นกิเลส เป็นเทวดาทัดแทรกในธรรมใช้ไม่ได้ เอาละพอ

วันที่ ๑๕ เข้านี้ทองคำได้ ๑ กิโล ๓๔ บาท ๗๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๑๓ ดอลลาร์ (สารุ) ได้เยอะวันนี้แบบตุ้มตามเข้ามาเลยไม่คาดไม่ฝัน ฟาดเสีย ๑ กิโล นอกจากนั้นยังแทรกเข้ามาอีกตั้ง ๓๔ บาท ๗๕ สตางค์ เอาละพอใจวันนี้ละ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th